

(Σκίτσος του κ. Γ. Γρηγορίου)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LEON FRAPPIÉ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΑΡΣΑΣ

‘Ο ταγματάρχης Μιράλ, καθώς ήταν ξεπλωμένος σέ μία σαϊ-λόγκ, άνασκήθηκε έξαφνα και τσαλάκωσε την έφημερίδα που διάβαζε. Τά πονηρά ψυθυρίσματα και τά κρυφά γέλια τής αδελφής του κυρίας Βερνέλ και τής φίλης της κυρίας Ρακού, τόν άπασχολούσαν και τόν έμπόδιζαν νά καταλάβη τί έυάβαζε.

—Μά δέν μου λέτε, τούς είπε νευριασμένος, τί έχετε και κρυφογελάτε έτσι ;...

‘Η κυρία Βερνέλ, βλέποντας τό δυσαρσημένο ύφος του άδελφού της, διάσασε. Λιγάκι πιο νεότερη από αυτόν, εύθυμη κι έπιπόλαιη, τόν σεβόταν ώστόσο για τόν σοβαρό και μετρημένο χαρακτήρα του.

Στά τελευταία μουρούρισε :

—Μιλούσαμε για τή δεσποινίδα Ζανέττα, τήν παιδαγωγό τών παιδιών... “Έλεγα στην κυρία Ρακού, ότι ή Ζανέττα, άν κι ‘χει οσημόν κι’ έπιφυλακτικό παρουσιαστικό, είνε όμως κατά βάθος πολύ ρωμαντική!...

—Είσαι εύχαριστημένη άπ’ τόν τρόπο, μέ τόν όποιο έπιτηρεί τά παιδιά σου αυτή ή δεσποινίς ; ρώτησε ζωηρά ό ταγματάρχης.

—Δέν έχω κανένα παράπονο... Είνε πρώτης τάξεως κορίτσι!...

—Τότε, μή σέ μέλει για τ’ άλλα. Τά αισθήματά της ενδιαφέρουν μονάχα τήν ίδια!... τήν διέκοψε ό ταγματάρχης.

‘Η κυρία Βερνέλ γέλασε βιασμένα, ένώ συγχρόνως παρακολουθούσε μέ κάποιο φόβο τό θυμωμένο κατσούφισμα του άδελφού της. Στά τελευταία δέν κρατήθηκε πειά, κι’ είπε :

—Παράξενο άνθρωπος είσαι, καμένε... Δέν τολμάει κανένας ν’ άστευθή λιγάκι... Κι’ όμως, άν ήθελες νά μέ άκούσης, θά μάθαινες ότι ή δεσποινίς αυτή, κάτω από μία έπιφάνεια πράτητος κι’ έγκαρτερήσεως, κρύβει τρελλό ρωμαντισμό κι’ διειρα άπραγματοποίητα... Φαντάσου ότι είνε έρωτευμένη μέ σένα!...

‘Ο Μιράλ κτύταξε έπιπληκτικά τήν αδελφή του, και τά έμυλκρινή, καθαρά μάτια του άστραψαν από συγκρατημένο ένθιο. Διέκοψε έντονα :

—‘Ο σζζυγός σου, μικρούλα μου, σ’ ‘χει παραχαϊδέψει μέ τά πλούτη του και μέ τή λατρεία του... ‘Η ρόδινη ζωή σου σ’ ‘χει κάνει λιγάκι άσεθη στά μυστικά δράματα τών άλλων...

‘Η κυρία Βερνέλ όμως έννοούσε νά μήν υποχωρήση. Ξεφώνησε μέ πεποιθήσι :

—Κι’ άν σου τό άποδειξω ;... Θά μέ πής άκόμη έπιπόλαιη ;

—Ναι... Ναι... “Ε-

χομμε χειροπιαστές άποδείξεις γι’ αυτό τό έξωφρενικό αίσημά της! πρόσθεσε κι’ ή

κυρία Ρακού, θέλοντας νά ύποστηρίξη κάπως τή φίλη της.

—Κι’ άν μου ύποσχεθής ότι δέν θά μέ μαλώσης, θά σου τά πω όλα... έπανέλαβε ή κυρία Βερνέλ, κυττάζοντας τόν άδελφό της χαδιάρικα.

‘Ο Μιράλ σταυροκοπήθηκε. ‘Η άμορφη άνδρική μορφή του άρχισε τώρα νά εκφράζη μία ζωηρή περιέργεια. Άποφασισμένος νά τά μάθη όλα, ύποψιέθηκε πώς θ’ άκούση ήρεμα κι’ άτάραχα όλες αυτές τίς έκμυστρεύσεις. Κι’ ή κυρία Βερνέλ, χωρίς πολλές παρακλήσεις, άρχισε τίς άποκαλύψεις της :

—Λοιπόν πού λές, άπ’ όλα τά χωρατά πού έχω κάνει ως τώρα, αυτό ήταν τό πιο έξυπνο κι’ έπιτυχημένο... “Απ’ τήν αρχή άκόμη, άδελφέ μου, ύποψιάζομουν τή Ζανέττα ότι σέ νοστιμεύόταν... “Έπειδή όμως ήταν άπέναντί μας πάντα της πολύ έπιφυλακτική, νά τί σοφίστηκα χθές βράδυ, για νά της άποσπάσω τό μυστικό... Μόλις πλάγιασαν τά παιδιά, έσύ, καθώς θά θυμάσαι, άποτραθήχθηκε στο δωμάτιό σου... ‘Η δεσποινίς λοιπόν Ζανέττα, ή όποία στενοχωρείται, φαίνεται, νά κάθεται μαζί μου στή σάλλα όταν λείπεις έσύ, μου ζήτησε τήν άδεια νά κατέβη κάτω στόν οεληνοφώτιστο κήπο, για νά κάνη έναν περιπατάκο...

.....Μόλις λοιπόν ή Ζανέττα κατέθηκε κάτω για τόν ρωμαντικό περιπατό της, σοφισθήκαμε ή κυρία Ρακού κι’ έγώ, νά της παίξουμε ένα παιχνίδι... Τρέξαμε λοιπόν στο δωμάτιό μου, και διάλεξα για άπ’ τίς στολές σου...

.....Ξέρεις ότι έχομε τό ίδιο σχεδόν άνάστημα... Ντύθηκα άμέσως, κι’ έβινα ένας νοστιμώτατος ταγματάρχης, άπαράλληλος έσύ... Για σκέψου, ότι ή κυρία Ρακού μούβαλε ένα μουστακάκι, μαύρο και λεπτό σαν τό δικό σου!... Μά γιατί μέ κυττάς έτσι, καμένε ;

—Τίποτε... Τίποτε... “Έξακολούθησε! άποκρίθηκε ό ταγματάρχης, συγκρατώντας μέ κόπο τήν άγανάκτησή του.

‘Η κυρία Βερνέλ καθυσχυασμένη, άρχισε νά καυρώνη προκαταβολικά για τήν έπιτυχία τής φάρσας της. “Έξακολούθησε λοιπόν :

—Ξεκαρδιαμένες στά γέλια, σταθήκαμε μπρός στόν καθρέπτη κι’ άρχισα νά μιμούμαι τίς κινήσεις σου και τή φωνή σου... Κι’ όταν περαθήκαμε για τήν τελεία έπιτυχία τής μεταμφίσεώς μου, κατέθηκα προφυλακτικά στόν κήπο, κι’ άρχισα νά ψάχνω για τή ρωμαντική παιδαγωγό μας...

.....Τήν πέτυχα σέ μία σκοτεινή —

εύτυχώς — δενδροστοιχία... Κατέθασα περισσότερο τό πλίκιο στό μάτια μου, και τήν πλησίασα βιαστικά, γιατί θέλησε νά μέ άποφύγη... Τήν έπιασα άπ’ τό

χέρι, τὸ ὁποῖο στὴν ἀρχὴ δοκίμασε νὰ ἀποτραβήξῃ, ἀλλὰ κατόπιν τὸ ἄφησε μέσα στὸ δικό μου, ὀλοφάνερα συγκινημένη...

.....Τότε ἐγὼ χαμηλόφωνα, ὄρχισα νὰ τῆς μιλάω εὐλαδικά στὴν ἀρχή, γιὰ τὸ ἦδην κρυφὸ αἰσθητὰ μου σ' αὐτὴν... Σιγά-σιγά ἡ φωνή μου γινόταν ἔντονη καὶ πιὸ συγκινημένη, κ' ἔτσι σκεπάζοντα θαυμασία ἡ διαφορά τοῦ τόνου τῆς φωνῆς μου καὶ τῆς φωνῆς σου!...

...Ὅποτε, γελᾶσαμένη ἡ Ζανέττα, ἄφινε σιγά-σιγά τὸ κρυφὸ αἰσθητὰ τῆς νὰ φαερώνεται!... Δειλὴ στὴν ἀρχή, ὑποχωροῦσε διαρκῶς στὸ σκοτεινότερο μέρος τῆς δεινροστοιχίας... Ἐπειτα ὁμως, ἡ γρήγορη ἀναπονή τῆς κ' οἱ ἔλαφροι σεναγμοὶ τῆς ἔδειξαν πῶς εἶχε συγκινηθῆ θαθεῖα, ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί μου!...»

Ἡ κυρία Βερνὲλ διέκοψε λίγο τὴν ἀφήγησί τῆς καὶ κύτταξε μὲ θριαμβευτικὸ ὄρος τὸν ἀδελφὸ τῆς γιὰ νὰ δῆ τι ἐντύπωση τοῦ προξενούσε τὸ «ἐπιτυχημένο» τέχνασμά τῆς. Βλέποντάς τον δὴς σκεπτικὸν κ' ἀτάραχον φαινομενικά, πῆρε περισσότερο θάρρος κ' ἔξακολούθησε:

—Στὰ τελευταῖα ἔγιναν πιὸ τολημή!... Τῆς ἔδωκα χίλιους ὄρκους γιὰ μὴ αἰτῶνα ἀγάπη καὶ φίλησα μὲ περιπάθεια τὸ χέρι τῆς ποῦ ἔτρεπε... Τότε ἐκίνηθι γοητευμένη, ἀλλὰ καὶ θαθεῖα ταραχμένη, μὲ ψυθίρουσε ἱκετευτικά:

—«ὦ, κύριε ταγματάρχα, λυπηθῆτε με... Μὴ θασανίζετε ἔ- τοι μὴ φτωχὴ καρδούλα, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τίποτε νὰ ἐλπίζῃ... Ἐστε τόσο ψηλότερα ἀπὸ μένα, ὥστε σὰς πρέπειν ἀριστοκρατικὲς κυρίες, ζηλευτὲς γιὰ τὴν καλλονή τους... Τί ζη- λέψατε ἀπὸ μιά ταπεινὴ δασκαλίτσα ὅπως ἐγὼ!»

...Ἐγὼ τότε, ἀδελφὲ μου, βλέπον- τας τὴν πρωτοφανῆ ἐπιτυχία τῆς φάρ- σας μου, ἦμουν ἔτοιμη νὰ μπῆω τὰ γέλια... Γιὰ νὰ μὴν προδοθῶ ὁμως, θέλησα νὰ τῆς δώσω ἕνα φιλὶ καὶ νὰ οὖγο ἀμέσως... Ἐκείνη τότε μὲ μιά βίαια προσπάθεια ἀποσπᾶσθεκε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη μουρμουρίζοντας:

—«ὦ, πρέπει νὰ φύγω... Πρέπει νὰ φύγω... Δὲν μὲ χωράει πεῖδ ὁ τόπος, μιά ποῦ τὸ φτωχὸ μυστικὸ μου ξεσκε- πᾶσθεκε ἔτσι!»

Ἡ κυρία Βερνὲλ ἄρχισε τώρα νὰ γελᾷ ἐπιπόλαια, κυττάζοντας πότε τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ πότε τὴν κυρία Ρακού, ἡ ὁποία γελᾶσε κ' αὐτὴ. Ὁ Μιράλ ὁμως ἐξακολούθησε νὰ ναι σκεπ- τικός, καὶ σὲ μιά στιγμὴ ρώτησε ἀ- πόπουσ τὴν ἀδελφὴ του:

—Λοιπὸν... Τί ἀπόγινε κατόπιν;...

—Τί ἤθελες ν' ἀπογίνῃ!... Νά, σήμε- ρα ποῦ! μοῦ παρουσιάσθεκε σάν ὄσια ἡ δεσποινὶς Ζανέττα καὶ μοῦ ζήτησε τὴν ἀδεια νὰ φύγῃ... Προφασίσθεκε κά- ποια οἰκογενειακὴ ἐπείγουσα ὑπόθεσι τῆς... Ἐγὼ ὁμως ποῦ ἤξερα ἀπὸ γῆδες τοὺς κρυφοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀπό- τωμης ἀποφάσεώς τῆς, τὴν ἔδωσα μιά ἀόριστη δπάνησι, παρακαλώντας τὴν νὰ μείνῃ γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμη μαζί μου, ἕως ὅτου θροῦμε μιά ἄλλη κα- τὰλληλη παιδαγωγὸ...

—Κι' ἐκείνη; διέκοψε διστακικά ὁ ταγματάρχης.

—Παραδέχθεκε νὰ μείνῃ ἀκόμη λί- γες ἡμέρες... ἀποκρίθεκε ἡ κυρία Βερ- νὲλ, ἐξακολούθωντας νὰ γελᾷ.

Ὁ Μιράλ θυβίσθεκε νὰ ἄδουσο σκέψεων. Ἡ ψυχὴ του μάτω- σαν γιὰ τὸν σκληρὸ καὶ χλευαστικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦ- σαν ἡ δὴς ἐκείνης ἐπιπόλαιε κυρίες. Ἄγαθὲς κατὰ βάθος, εἶ- χαν ὁμως ἀπερίσκεπτα ἀποσπᾶσει μὲ ἀπάτη ἕνα τρυφερὸ ἐρω- τικὸ μυστικὸ ἀπὸ μιά ἀνήκη καὶ δειλὴ καρδούλα. Κι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ τῶρα τὸ κομματίζαν μὲ τὰ ῥόδινα νύχια τους, χωρὶς οἶκτο καὶ χωρὶς εὐλαδία!

Στὰ τελευταῖα οἴκωσε τὸ κεφάλι του, χαμογελώντας παρὰ- ξένα. Ἡ κυρία Βερνὲλ τὸ εἶπε:

—Ἐ, ὁμολόγησε τώρα, ἀδελφὲ μου, ὅτι τὸ χωρατὸ μου πέ- τυχε θαυμασία!...

—Ναί, ἀποκρίθεκε γελώντας εἰσφινικά καὶ δυνατὰ ὁ Μιράλ. Ἐίσαα πολὺ ἐπινοητικὴ κ' ἔξυπνη, ἀδελφοῦλα μου... Ὅλοι μας εἴμαστε χαρατακτῆδες στὴν οἰκογένειά μας, κ' ἐγὼ ἄλλωστε δὲν πηγαῖνω πίσω!

—ὦ, θεῖα! ἀποκρίθεκε ἱκανοποιημένη ἀπ' τὴν ἐπιδοκιμα- σία, ἡ κυρία Βερνὲλ. Πολλοὶ συνάδελφοί σου λένε, ὅτι ἔχεις ἕ- ναν δικὸ σου τρόπο—σοβαρὸν κ' ἔξυπνο—νὰ κάνῃς κ' εὐὸ διά- φορα ἐπιτυχημένα ἀστεία καὶ χερσάτα... Τόχουμε πραγματικὰ στὸ ἀμα μὲς δλόκληρη ἡ οἰκογένειά Μιράλ!...

—Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ἡ δασκαλίτσα; ρώτησε εὐθυμα ἀκόμη ὁ Μιράλ. Θέλω νὰ τῆς κάνω κ' ἐγὼ μερικὰ ἐπιτυχημένα χωρα-

τά, γιὰ νὰ γελᾶσουμε... Ὅθὰ τὴ ρωτᾶω μὲ ἀδιαφορία ἦδην— μπροστὰ σὰς—ποῦ ἦταν χθὲς τὸ θράβυ, τί ἔκανε, πῶς τὰ πέ- ρασε καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ!... Ἐ; Τί λέτε κ' ἑσεις;...

—Βέβαια!... Βέβαια!... Ὅθὰ γελᾶσουμε μὲ τὴν καρδιά μας!... ἀποκρίθεκαν ξεροκρισμένες ἡ δὴς κυρίες.

Ἡ κυρία Βερνὲλ κάλεσε τὴ Ζανέττα, ἡ ὁποία λίγες στιγμὲς ἀργότερα, παρουσιάσταν δειλὴ καὶ διστακτικὴ. Ὁ Μιράλ ση- κώθεκε ὄρθιος κ' ἀναπέδωσε τὸν μουρμουριστὸ χαιρετισμὸ τῆς σταθερὰ καὶ σοβαρὰ. Κατόπιν τῆς εἶπε:

—Ὅθὰ ἐπιθυμοῦσα, δεσποινὶς, νὰ μάθω πῶς τὰ πέρασα, ἔ- πεται ἀπ' τὸν χθεσινὸ νυκτερινὸ περιπάτὸ σὰς στὸν κῆποι!...

Ἡ δυστυχισμένη Ζανέττα, ἡ ὁποία ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη ἐνοῦσε μὲ ζωηρὴ συγκίνησι καὶ ταραχὴ—μόλις ἀντίκρισε τὸν ταγ- ματάρχη—ἔγινε κατάχλωμη. Ὁ ὑπαινιγμὸς τοῦ ἐκείνης, τὸν ὁ- ποῖο εὗρισκε κάπως σαρκαστικὸ, τὴν χτύπησε κατακάραβα καὶ τῆς ἀνέβασε μὲ μιάς τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ὁλόκληρος ὁ θα- θὺς πόνος τῆς ζωγραφίζονταν στὴν ἔκφρασί τῆς.

Ὁ Μιράλ ὁμως, ἀποφασισμένος νὰ «θγάλη πέρα» τὸ χωρα- τὸ του, κύτταξε ἐπιμονὰ τὰ μεγάλα καὶ τρομαγμένα μάτια τῆς κ' ἔξακολούθησε:

—Χθὲς τὸ θράβυ, στὴ δεινροστοιχία ποῦ σὰς συνήθησα, σὰς ἐξομολογήθεκα μερικὰ πράγματσα σὲ μιά στιγμὴ ἔξωφρεως... Ἀργότερα σκέφθεκα, ὅτι τὰ λόγια μου δὲν ἦσαν καὶ τόσο συμ- φωνα μὲ τὸν σεσθάσιο καὶ τὴν ἐκτίμησι ποῦ σὰς ὀφείλω... Ἐ- κάπως μάλιστα καὶ μερικὰ κινήματα, ἀνάγια τῆς ἀνατροφῆς μου καὶ τῆς εὐλαδίας τὴν ὁποία ἀξίζετε!...

Ὁ ταγματάρχης σταμάτησε, ἡ δὲ μορφή του σοβαρὴ κ' αἰνιγματικὴ δὲν ἄφινε κανέναν νὰ μαπτήσῃ τὴν πραγματικὲς κρυφὲς σκέψεις του. Ἡ κυρία Βερνὲλ ἄρχισε νὰ ξεροθῆκη καὶ σκύβοντας στὴ φίλη τῆς, τῆς ψυ- θύρισε δυσαρσητημένη:

—Δὲν τὰ καταφέρνετε καλά ὁ ἀδελ- φός μου... Δὲν ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἔ- τοι... Ἐπρεπε νὰ τῆς μιλήσῃ παθητι- κά καὶ σιγά, σάν νᾶθελε τόγαν νὰ κρυφθῆ ἀπὸ ἐμᾶς... Νά, στοιχηματίζω πῶς θὰ τὰ σασιτίη καὶ θὰ μᾶς χα- λάσῃ τὸ ἀστεῖο!...

Σταμάτησε ὁμως, γιὰτὶ ὁ ταγμα- τάρχης ξαναρχισε νὰ λέη στὴν κα- τασυγχισμένη δασκαλίτσα:

—Γιὰ βλους αὐτοὺς τῶς λόγους, δεσποινὶς, καὶ γιὰ νὰ δώσω περισσό- τερο κύρος στὰ χθεσινὰ κρυφὰ δια- θήματά μου, ἀποφάσισα τὴν στιγμὴ αὐτὴ νὰ σὰς φωνάζω... Κι' ἔτσι, μπρο- στὰ στὴν ἀδελφὴ μου καὶ στὴν κυ- ρία Ρακούρ σὰς θεθαῖω...

—Μὰ τί ἔπαθε, ἀδελφὲ μου!... Παί- ζεις ἀσχηματὸ μέρος σου... Δὲν κα- τάλαμψε καθόλου... Τί σημαίνουν αὐ- τὰ; διέκοψε ἀκράτητη πεῖδ ἡ κυρία Βερνὲλ.

—...Σὰς θεθαῖω λοιπὸν, δεσποινὶς Ζανέττα, ὅτι σὰς ἀγαπᾶ κ' ὅτι θέ- λω νὰ σὰς κάνω γυναῖκα μου! ἔξα- κολούθησε ὁ ταγματάρχης, μὴν προ- σέχοντας καθόλου στὴ διακοπὴ τῆς ἐκπληκτικῆς ἀδελφῆς του.

Χωρὶς κατόπιν νὰ προσθεῖαι λέει, ἔ- θγαλε ἀπ' τὸ δακτύλο του ἕνα πολτόμινο οἰκογενειακὸ κειμή- λιο καὶ τὸ πέρασε στὸ τρεμάμενο λεπτὸ δακτυλάκι τῆς δασκα- λίτσας!

Ἦταν ὁ ἀρραβὼν τῆς μηνστείας τῶν...

Δὴς θερμὰ δάκρυα λατρείας κ' εὐγνωμοσύνης κύλησαν σι- γαλὰ στὰ μάγουλα τῆς Ζανέττας. Ὁ λυγμὸς τῆν ἐμπόδιζαν νὰ ἀρβώσῃ μιά λέξι καὶ τὰ ὠχρὰ χερᾶκια τῆς ἔτρεμαν, σφιχτο- κλεισμένα καθὼς ἦσαν τώρα, στὶς ἀνδρικές παλάμες τοῦ Μιράλ.

Ἡ κυρία Βερνὲλ κ' ἡ κυρία Ρακούρ εἶχαν χλωμᾶσει κ' ἔκεινες, ἀπὸ ἀγανάκτησι ὁμως. Βουβὲς, μὲ μάτια ὄρθανοῦκα ἀπ' τὴν κατάπληξι, κύτταζαν τὸν ταγματάρχη, ὁ ὁποῖος τῖς κοιτούσε τώρα ἐπιπληκτικὰ καὶ σοβαρὰ.

Δὲν τόλμησαν νὰ μιλήσουν, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ ἀγκαλιάζῃ τρυφερὰ τὴν Ζανέττα, νὰ τὴν στηρίξῃ στὸ μπράτσο του καὶ νὰ θγαλῖν μαζί τῆς ἔξω ἀπ' τὸ σαλόνι.

Κι' ὅταν τὴς ἔξωσαν ἀπ' τὰ μάτια τῶν, ἡ κυρία Βερνὲλ δὲν κρατήθεκε πεῖδ ἀλλὰ ξεφώνισε στὴ φίλη τῆς:

—Τί φταῖω ἐγὼ ἡ καυμένη, ἄν παλάθωμε ὁ ἀδελφός μου;

Ὁ βαθὺς πόνος τῆς ζωγραφίζονταν στὴν ἔκφρασί τῆς